

דיבור

הבדידות שבתוכי ממלאת את החלל בעצמת הרגשות והמאווים,
הרגישות של הקו נותנת מסגרת להתפרצות הגוף המדבר.
רושמת מול המראה לראות את הצד השני שלי,
עומדת על הראש לראות את העולם הפוף.
חוט השדרה מאזן בין מטה למעלה, לפניים ומאחור, אנכי ואופקי.
פותחת דלתות דרך הכתב והגוף, עובדת בין הווה, עבר ועתיד,
צועדת בעקבות השורשים.
לאן מובילה הדרך? אל המקום.

-תרצה אולמן